

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Urto/1/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012899759
Dátum vydania rozhodnutia:	22.08.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9012899759.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 22. augusta 2012 v Bratislave, v konaní o uznanie a výkone rozhodnutia, ktorým bola uložená trestná sankcia spojená s odňatím slobody, o odvolaní odsúdenej E. S. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. júna 2012, sp. zn. 2 Ntc 3/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdenej E. S. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 21. júna 2012, sp. zn. 2 Ntc 3/2012, rozhodol o tom, že podľa § 12 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) s poukazom na § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. sa uznáva rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 95 Hv 97/11x, zo dňa 04. októbra 2011 v časti, ktorou bola občianka Slovenskej republiky E. S., nar. XX. J. XXXX v T., trvale bytom T., T., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Justizanstalt Schwarza, Rakúska republika, uznaná za vinnú

v bode I. A/ B/ zo zločinov lúpeže podľa § 142 ods. 1 Trestného zákonníka Rakúskej republiky na tom skutkovom základe, že:

I. ďalej menovaným osobám násilím odcudzila cudzie hnutelné predmety s úmyslom sa nimi ich privlastnením neoprávnene obohatiť tak, že do ich nápojov primiešala „K. O. kvapky“ a omámeným vzala v nasledovnom texte podrobne popísané predmety, a to

A/ vo vedomom a úmyselnom konaní v spolupáchateľstve (§ 12 Trestného zákonníka Rakúskej republiky) dňa 17. marca 2007 E. M. laptop v hodnote 1 000 €, digitálny fotoaparát v hodnote 670 €, náramkové hodinky v hodnote 1 600 €, päť prsteňov v hodnote 80 €, štyri retiazky v celkovej hodnote 100 €, mobilný telefón značky Siemens (typ S68) v hodnote 250 €, mobilný telefón značky Nokia v

hodnote 349 €, peňaženku v hodnote 20 €, a hotovosť v hodnote 130 €,

B/ s ďalšou ešte nezistenou spolupáchateľkou

1/ dňa 01. septembra 2004 E. C. 1 280 € v hotovosti;

2/ dňa 01. júla 2006 F. T. mobilný telefón značky Nokia (typ 6230i) v hodnote 49 €, mobilný telefón značky Nokia (typ 6280) v hodnote 400 €, digitálny fotoaparát značky Canon v hodnote 499 €, 3 prstene, jeden náramok a 80 € v hotovosti;

3/ dňa 21. marca 2009 D. M. dve retiazky v celkovej hodnote 300 €, obrúčku v hodnote 200 €, prsteň s diamantom v hodnote 2 500 €, prsteň s diamantom v hodnote 3 000 €, náramok v hodnote 460 €, navigačný prístroj v hodnote 320 €, 50 € v hotovosti.

v bode II. A/ zo zločinu pokusu o krádež za účelom zisku podľa §§ 15, 127, 130 prvý prípad Trestného zákonníka Rakúskej republiky na tom skutkovom základe, že:

II. oprávneným osobám firmy „Müller“ sa pokúsili za účelom zisku odcudziť cudzie hnutel'né predmety s úmyslom ich privlastnením sa neoprávnene obohatiť, a to

A/ vo vedomom a úmyselnom spolupáchateľstve (§ 12 Trestného zákonníka Rakúskej republiky) s osobitne stíhaným A. P. a ďalším doteraz nezisteným spolupáchateľom dňa 27. júna 2011 voňavky v celkovej hodnote 799,94 €,

v bode III. B/ z prečinu podvodu podľa §§ 146 Trestného zákonníka Rakúskej republiky, na tom skutkovom základe, že:

III. s úmyslom v dôsledku správania sa zavádzaným osôb sa neoprávnene obohatiť a následne oprávnených uvedením do omylu ohľadne svojej platobnej schopnosti a ochote platiť,

B/ E. S. sama v októbri 2002 k prenajatiu mobilného telefónu u firmy T-mobile, čím spoločnosti na základe nezaplatenia telefónnych účtov vznikla škoda 763,38 €.

Za to bola podľa § 28 ods. 1 Trestného zákonníka Rakúskej republiky a § 142 ods. 1 Trestného zákonníka Rakúskej republiky odsúdená na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov.

Zároveň bolo rozhodnuté o tom, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. sa vyššie citovaný rozsudok vykoná na území Slovenskej republiky, pričom E. S. sa podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody zaradi do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie odsúdená E. S. (č. l. 135). V jeho písomnom odôvodnení pritom uviedla, že keďže svoj trestný čin spáchala na území Rakúskej republiky žiada, aby jej bolo vyhovené aj pokiaľ ide o vykonanie trestu na území Rakúskej republiky vo väzení Justizanstalt Schwarza.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdenej nie je dôvodné.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, a ak odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky alebo má na jej území preukázateľné rodinné, sociálne alebo pracovné väzby, ktoré môžu prispieť k uľahčeniu jeho nápravy počas výkonu trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody na území Slovenskej republiky.

Podľa § 3 písm. g/ zákona č. 549/2011 Z. z. obvyklým pobytom sa rozumie trvalý pobyt alebo prechodný pobyt.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. ak sa žiada o uznanie a výkon rozhodnutia pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v osvedčení o vydaní rozhodnutia (ďalej len „osvedčenie“) označený justičným orgánom štátu pôvodu priradením k jednej alebo k viacerým kategóriám trestných činov uvedených v odseku 3, súd neskúma, či ide o čin trestný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. na konanie o uznaní a výkone rozhodnutia je príslušný krajský súd, v ktorého obvode má odsúdený obvyklý pobyt alebo vykonáva trest odňatia slobody; inak je príslušný Krajský súd v Bratislave. O začatí konania o uznaní a výkone rozhodnutia upovedomí príslušný súd ministerstvo.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd rozhodne o tom, či sa rozhodnutie uzná a vykoná na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátora. Súd rozhoduje rozsudkom.

Podľa § 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z. proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak

a/ proti tej istej osobe pre ten istý skutok už bolo právoplatne rozhodnuté slovenským súdom alebo ak súd má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti tej istej osobe pre ten istý skutok sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesенý,

b/ skutok, pre ktorý bolo vydané rozhodnutie, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 2 a 3; vo vzťahu k daniam, poplatkom, clám alebo k mene nemožno odmietnuť výkon rozhodnutia iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu,

c/ osoba, proti ktorej rozhodnutie smeruje, je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu,

d/ osoba, proti ktorej rozhodnutie smeruje, nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bolo vydané rozhodnutie,

e/ výkon rozhodnutia je premlčaný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky,

f/ nie je splnená podmienka uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 4 ods. 1,

g/ odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje,

h/ rozhodnutie zjavne nezodpovedá vydanému osvedčeniu, alebo ak vydané osvedčenie je neúplné, nie je priložený preklad do štátneho jazyka podľa § 23, alebo ak neobsahuje všetky údaje potrebné na vydanie rozhodnutia o uznaní a výkone a nebolo riadne doplnené na základe žiadosti súdu v určenej lehote,

i/ dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť vykonaná, je kratšia ako šesť mesiacov,

j/ z osvedčenia vyplýva, že dotknutá osoba sa osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia okrem prípadov, keď sa v osvedčení uvádza, že dotknutá osoba v súlade s procesnými požiadavkami právneho poriadku štátu pôvodu

1. bola včas predvolaná, a tým informovaná o termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami doručili informácie o termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že si bola vedomá plánovaného konania a informovaná o tom, že justičný orgán štátu pôvodu môže vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania, alebo

2. vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol vymenovaný dotknutou osobou alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní obhajoval, alebo

3. po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o práve na opravný prostriedok, na ktorom má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožní opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktorý môže viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok alebo nepodala opravný prostriedok v rámci príslušnej lehoty,

k/ nebol udelený súhlas štátu pôvodu so stíhaním pre iné trestné činy spáchané pred odovzdaním alebo s výkonom trestu pre taký trestný čin podľa § 21 ods. 2 písm. g/,

l/ uložený trest zahŕňa opatrenie týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém zdravotníctva Slovenskej republiky vykonať a nemožno postupovať podľa § 17 ods. 2,

m/ nedôjde k dohode s justičným orgánom štátu pôvodu o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia a justičný orgán štátu pôvodu nevezme osvedčenie späť.

Podľa § 17 ods. 1, veta prvá zákona č. 549/2011 Z. z. ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná.

Podľa § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

Podľa § 518 ods. 4, veta druhá Tr. por. odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd preskúmal predložený spisový materiál a predovšetkým s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia dospel k takému záveru, že Krajský súd v Bratislave rozhodol v danom prípade správne a v súlade so zákonom, keď uznal rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo 04. októbra 2011, sp. zn. 95 SHv 97/11x, v časti týkajúcej sa odsúdenej E. S., a súčasne rozhodol o vykonaní tam uloženého trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky (výrok o náhrade škody nie je predmetom tohto uznávacieho konania).

Pokiaľ ide o podklady, ktoré mal krajský súd k dispozícii zo strany Rakúskej republiky tak tieto tvorili okrem už vyššie spomenutého rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň i osvedčenie uvedené v čl. 5 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukládajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii v platnom znení (ďalej už len „rámcové rozhodnutie“) spolu so zápisnicou z 20. februára 2012 obsahujúcou

stanovisko odsúdenej E. S. k danému postupu (menovaná s odovzdaním rozsudku a osvedčenia nesúhlasila, na základe lepších podmienok väzby si svoj trest chcela odpykať v Rakúsku).

V súvislosti s posledne uvedeným je pritom nevyhnutné podotknúť tú skutočnosť, že v predmetnom prípade sa s poukazom na čl. 6 bod 2/ rámcového rozhodnutia (k tomu viď i ust. § 6 ods. 3 písm. a/ zákona č. 549/2011 Z. z.) súhlas odsúdenej na odovzdanie výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho členského štátu - Slovenskej republiky nevyžadoval. Tento významný argument pritom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia chýba.

Ďalej Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že z obsahu predloženého spisu vyplýva, že príslušný krajský súd napadnuté rozhodnutie vydal až potom, čo v zmysle § 15 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z. vyzval odsúdenú, aby mu oznámila, či si pre uvedené konanie volí obhajcu (odsúdená na uvedenú výzvu nereagovala) a zároveň potom, čo mu bolo v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. doručené písomné vyjadrenie prokurátorky krajskej prokuratúry (táto nezistila dôvody na odmietnutie uznania a výkonu rozsudku štátu pôvodu na území Slovenskej republiky, a teda nemala námietky, aby bolo rozhodnuté o jeho uznaní a vykonaní za predpokladu, že takýto postup je vhodný a účelný, pokiaľ ide o úspešné zaistenie začlenenia odsúdenej do spoločnosti).

Čo však ale naopak treba vytknúť v postupe konajúceho krajského súdu je jeho absolútne neopodstatnené zisťovanie stanoviska Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky s odkazom na § 13 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z., nakoľko podľa uvedeného ustanovenia je súd povinný si vyžiadať stanovisko ministerstva len v prípade, že rozhoduje o žiadosti príslušného orgánu členského štátu o udelenie súhlasu s prevzatím rozhodnutia na jeho uznanie a výkon do Slovenskej republiky podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 549/2011 Z. z., o čo v danom prípade zjavne nejde.

Uvedené ale nič nemení na tom, že krajský súd správne zistil - a na to je potrebné predovšetkým upozorniť - že E. S. je štátnou občiankou Slovenskej republiky, má na jej území trvalý pobyt a v štáte pôvodu bola právoplatne odsúdená pre trestné činy, za ktoré jej bolo možné uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou až desať rokov a ktoré boli v osvedčení označené justičným orgánom štátu pôvodu priradením k jednej z kategórií trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., konkrétne ku kategórii uvedenej pod písm. t/ („podvodné konanie“). S ohľadom na to sa teda nebolo potrebné v súlade s ust. § 4 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. v danom prípade zaoberať otázkou obojstrannej trestnosti skutkov.

Keď potom za uvedených okolností nebol rovnako správne zistený ani žiaden z obligatórnych dôvodov na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia v zmysle § 16 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., súd prvého stupňa nemohol inak, ako rozhodnúť o uznaní a vykonaní vyššie citovaného rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň v časti týkajúcej sa odsúdenej E. S. na území Slovenskej republiky.

A napokon podľa názoru odvolacieho súdu postupoval krajský súd v súlade so zákonom i v tom smere, keď rozhodol o tom, že odsúdená bude pokračovať vo výkone štátom pôvodu uloženého trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky bez premeny (podľa právneho poriadku Slovenskej republiky by jej za spáchané skutky hrozil prísnejší trest; § 17 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z.), a to v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

S ohľadom na vyššie spomenuté dôvody je teda zrejmé, že odvolacie námietky odsúdenej sú v danom konaní irelevantné, a keďže všetky zákonom stanovené podmienky na uznanie a výkon rozhodnutia boli splnené, Najvyšší súd Slovenskej republiky podané odvolanie podľa § 518 ods. 4 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.